

РЕШЕНИЕ

№ 89

гр. София, 09.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 12.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **8543** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 и чл. 250 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) във връзка с чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Г. Е. Г. срещу заповед № 3319 от 22.08.2011 г. на директора на Главна дирекция „Гранична полиция”, с която на основание чл.228, т. 3, чл.226, ал.1, т. 6, чл.227, ал.1, т.10 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и на основание чл.245, ал. 1, т. 8 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на административния акт, като издаден при съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон. Процесуалният представител на оспорващия адв. М. поддържа изложените в жалбата съображения, като счита, че оспорената заповед е издадена в нарушение на ЗМВР и ППЗМВР и не се доказва осъществяването от страна на жалбоподателя на описаното в акта дисциплинарно нарушение. Изразява становище, че заповедта не е мотивирана, както и че не е спазен двумесечният срок по чл.225, ал. 1 от ЗМВР и че по отношение на същото деяние на оспорващия е било наложено предходно дисциплинарно наказание – порицание. Иска отмяната на оспорения акт и се претендират направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на Главна дирекция „Гранична полиция”, представлявана от юрк. М. оспорва жалбата и изразява становище за законосъобразност на обжалвания административен акт.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

При извършена проверка с техническо средство – А. Дрегер 7410№ 0279 на 19.05.2011 г. е установено, че дадената от полицаи Г. Е.Г. проба № 03353 е положителна – 1, 86 промила. Издадена е заповед рег. № 175 от 19.05.2011 г. на началник БГПК – В. за временно отстраняване от длъжност на жалбоподателя, считано до 20.05.2011 г.

Със заповед рег. №1415 от 20.05.2011 г. на заместник началника на БГПК – В. е разпоредено извършването на проверка за изясняване на причините и обстоятелствата, при които на 19.05.2011 г. пол. Г. Е. Г. – полицаи (помощник командир на кораб до 20 БРТ) в 01 група „ГПК” на БГПК – В., кат. Е I степен се е явил в състояние, което не му позволява да изпълнява служебните си задължения.

Изготвена е справка рег. № 9921 от 02.06.2011 г. от комисията, определена със заповед № 1415 от 20.05.2011 г., с която е направено предложение да бъде образувано дисциплинарно производство съгласно чл. 230 от ЗМВР срещу полицаи Г. Е. Г. за извършено тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.227 от ЗМВР.

Установява се, че със заповед рег. № 201 от 17.06.2011 г. на началника на БГПК В. на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от една година за това, че на 19.05.2011 г. при извършена проверка с техническо средство „А. Дрегер 7410+” с фабр. № 0279 е отчетен резултат от 1.86 промила в издишания въздух и извършеното деяние е квалифицирано като такова по чл.234, ал. 1, т. 3 от ЗМВР.

Със заповед рег. № 2285 от 07.06.2011 г. на директора на ГД „Гранична полиция” е образувано дисциплинарно производство по чл. 230 от ЗМВР по постъпили предварителни данни за извършено тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.224, ал. 2, т. 4 от ЗМВР във връзка с чл.230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. Целта на производството е изясняване на постъпили данни във връзка с обстоятелството, че на 19.05.2011 г. около 07.50 – 08.25 часа Г. Е. Г. – категория Е, I степен, полицаи – помощник командир на кораб в 01 гр. ГПК на БГПК – В. при РДГП – Р. се е явил за изпълнение на служебните си задължения в пункт за маневрено базиране – Л., управлявайки лекия си автомобил след употреба на алкохол.

Заповедта за образуване на дисциплинарното производство е връчена на наказаното лице срещу подпис на 14.06.2011 г.

С рег. № 10663 от 17.06.2011 г. служителят Г. е дал писмени обяснения, с които отрича факта на управление на собствения си автомобил след употреба на алкохол на 19.05.2011 г. и твърди, че съпругата му го е закарала на работа. В писмените обяснения е посочено, че на допълнително зададения на лицето въпрос дали е шофирал автомобила на 19.05.2011 г. преди застъпване на дежурство оспорващият е отговорил, че не е шофирал автомобила.

В сведенията рег. № 10529 от 15.06.2011 г. и рег. № 10527 от 15.06.2011 г. от ст.пол. Г. В. Г. и от гл.пол. Е. И. Е. е посочено, че на 19.05.2011 г. в съответния час са пристигнали пред сградата на Митница Л. за застъпване на дежурство, като около 07.50 часа видели пол.Г. Е. Г. със собствения си автомобил да спира пред сградата, като същият не слязъл от автомобила и потеглил в посока –града.

В сведение № 10531 от 15.06.2011 г. на пол. II ст. Е. А. И. е отразено, че на 19.05.2011 г. е трябвало да бъде сменен от дежурство от пол. Г. Е. Г., който трябвало да му докара 10 метра кабел с разклонител за ГПК. Позвънил му по телефона и жалбоподателят му казал, че се намира на паркинга пред пристанището. След което И. пристигнал на

мястото и видял, че служителят Г. седи в автомобила си и разговаря по мобилния си телефон. Жалбоподателят с жест му посочил, че кабелът е в багажника, продължавайки да говори по телефона си и И. взел кабела. По-късно срещнал Г. в района на плаца на пристанището и И. го информирал, че корабът не е плавал и че технически изправен, а Г. му казал, че приема дежурството. Според И. жалбоподателят е изглеждал добре и не е забелязал определена промяна в движенията и действията му.

Дадени са и писмени обяснения рег. № 2483 от 20.06.2011 г. от съпругата на жалбоподателя – К. Ц. С., в които изрично посочва, че лично го е закарала на 19.05.2011 г. до Митница Л., а след това и до входа на Пристанище Л.. След това го оставила на работа заедно с автомобила му и заминала на работа.

С писмо рег. № 10667 от 17.06.2011 г. до началника на РУП – МВР – Л. е изисквана справка дали има данни на 19.05.2011 г. полицаей Г. Е. Г. да е управлявал автомобил след употреба на алкохол и дали на същата дата е регистрирано ПТП с участието на посочения служител.

Получен е отговор с рег. № 12139 от 20.06.2011 г. от РУП – МВР – Л., в който е отразено, че няма данни Г. Е. Г. да е участвал в ПТП на 19.05.2011 г. и да е управлявал МПС след употреба на алкохол.

Съгласно протокол за химическа експертиза № 306 от 07.06.2011 г. е установено, че в изпратените за изследване проби, взети от Г. Е. Г. е доказано наличието на етилов алкохол – 2,2 промила.

Резултатите от извършеното дисциплинарно производство са отразени в обобщена справка рег. № 11041 от 27.06.2011 г. на комисията – дисциплинарно-разследващ орган, назначена със заповед № 2285 от 07.06.2011 г. на директора на ГД”ГП”.

На служителя Г. Е. Г. е връчена покана рег. № 11049 от 27.06.2011 г. за запознаване с изготвената обобщена справка, като същият се е запознал със справката на 27.06.2011 г. в 15.30 часа. В обобщената справка изрично е посочено, че с оглед наличието на противоречия в събраните доказателства в хода на дисциплинарното производство срещу полицаей Г. Е. Г. е направено предложение същото да бъде прекратено.

От комисията, назначена със заповед рег. № 2285 от 07.06.2011 г. на директора на ГД „ГП”, е изготвено становище рег. № 11189 от 29.06.2011 г. относно приключило дисциплинарно производство срещу държавния служител – полицаей Г. Е. Г. - кат. Е, I степен, полицаей – помощник командир на кораб до 20 БРТ в 01 гр. „ГПК” на БГПК В. при РДГП Р. и е направено предложение до дисциплинарно –наказващия орган производството да бъде прекратено.

На 22.07.2011 г. жалбоподателят се е запознал срещу подпис с изготвеното от дисциплинарно-разследващия орган становище.

На 23.07.2011 г. служителят Г. е дал писмени обяснения, в които отрича на 19.05.2011 г. сутринта да е управлявал личния си автомобил при отиването на работа и не счита, че е извършил твърдяното дисциплинарно нарушение.

Дисциплинарното производство е приключило с издаването на обжалваната заповед рег. № 3319 от 22.08.2011 г. на директора на ГД „Гранична полиция”, с която е посочено, че на 19.05.2011 г. около 07.50 часа – 08.00 часа в района на МУ Л. и пристанище Л. при отиването си на работа полицаей Г. Е. Г. е управлявал личния си лек автомобил Форд Г. след употреба на алкохол, като след подаден сигнал е извършена проверка с А. Дрегер 7410+, фабр. № 0279, при която с проба № 03353 е отчетено наличието на 1,86 промила алкохол в издишания въздух. Отражено е също, че резултатът от дадената кръвна проба показва наличие на 2,2 промила алкохол.

Според дисциплинарно-наказващия орган деянието съставлява нарушение т. 7, т. 8 и т. 17, б. „а” и б.”б” от Етичния кодекс на държавните служители в МВР и с което жалбоподателят е уронил престижа на службата, като съставлява тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР.

В хода на съдебното производство са разпитани К. Ц. С. – бивша съпруга на оспорващия и Е. А. И., чиито показания съдът цени като логични, последователни и непротиворечащи си помежду си.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I отделение, IV състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото оспорената заповед е връчена на адресата на 01.09.2011 г., а жалбата до съда е подадена чрез ГД „ГП” с вх. № Ж – 53 от 15.09.2011 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК – дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административно-производствените правила; дали актът е издаден в писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от орган, разполагащ с материална компетентност. Нормата на чл. 228 от ЗМВР определя органите, компетентни да налагат дисциплинарни наказания на служителите в МВР. От събраните по делото писмени доказателства се установява, че жалбоподателят е заемал длъжност по служебно правоотношение – категория Е, I степен, полицаи – помощник командир на кораб до 20 БРТ в 01 гр. „ГПК” на БГРК – В. при РДГП – Р.. Съгласно чл. 228, т. 3 от ЗМВР (предишна т. 2, ДВ бр.88/2010, в сила от 01.01.2011 г.) органите по чл. 186, ал. 1 от закона налагат на служителите категории Д и Е – всички наказания по чл. 226, а за служителите категории А, Б, В и Г – без наказанията по чл. 226, т. 4 – т. 6 от закона. Жалбоподателят попада в категория „Е” и наказанието е по чл. 226, ал. 1, т. 6 от ЗМВР, което означава, че е налице хипотезата на чл. 228, т. 3 от ЗМВР – компетентни да налагат наказания са посочените в чл. 186, ал. 1 органи, измежду които са и директорите на главни дирекции. В процесния случай дисциплинарното наказание е наложено от директора на Главна дирекция „Гранична полиция”, което означава, че същият е овластен по силата на чл.228, т. 3 от ЗМВР да налага всички наказания, предвидени в чл. 226 от ЗМВР и да прекратява на служебните правоотношения на служителите от категория Д и Е. Следователно, оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” е издадена от компетентен орган. С административния акт е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя и съответно е спазена и нормата на чл. 246, т. 2 от ЗМВР за материална компетентност на органа, издател на административния акт.

Съдът намира за основателно твърдението на жалбоподателя за неспазване на двумесечния преклузивен срок по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР. Съгласно цитираната разпоредба дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването им. Съгласно чл. 223, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинарното нарушение се счита за открито, когато

органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, разполага с достатъчно доказателства за извършеното нарушение и самоличността на нарушителя. В настоящия случай датата на извършване на нарушението е 19.05.2011 г., като дисциплинарното производство е образувано със заповед на директора на ГД „ГП” на 07.06.2011 г. Установява се, че със заповед рег. № 201 от 17.06.2011 г. на основание чл.234, ал. 1, т. 3 от ЗМВР вр. чл.227, ал. 1, т. 4 от ППЗМВР на полицаи Г. Г. е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от една година. При условие, че са били налице данни за твърдяно нарушение – управление на лек автомобил след употреба на алкохол още към датата на образуване на дисциплинарното производство, то това означава, че с издаването на оспорената заповед на 22.08.2011 г. не е бил спазен 2-месечният срок по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР. В тази връзка дори и ако се приеме, че нарушението е открито към датата на издаване на заповед рег. № 201 от 17.06.2011 г. , с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от една година, то двумесечният срок, в който дисциплинарно-наказващият орган е бил длъжен да издаде заповедта, изтича на 17.08.2011 г.,т.е. и този срок не е бил спазен, доколкото оспорената в настоящото производство заповед е издадена на 22.08.2011 г. Спазени са изискванията на чл. 230, ал. 1 от ЗМВР, съгласно който при наличие на данни за извършено тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227 дисциплинарното производство се образува с писмена заповед на органа по чл. 186, ал. 1 от ЗМВР по отношение на служителите от категория Д и Е и се открива дисциплинарно дело. В тези случаи дисциплинарното производство се извършва от дисциплинарно-разследващи органи, определени от съответния орган по чл. 186, ал. 1 от ЗМВР. В процесния случай дисциплинарното производство е образувано със заповед № 2286 от 07.06.2011 г. на директора на ГД „Гранична полиция” и със същата заповед е определена комисия от дисциплинарно –разследващи органи за изясняване на постъпили данни за извършено нарушение на служебната дисциплина от страна на полицаи Г. Е. Г.. За приключилото дисциплинарно производство е изготвена от дисциплинарно-разследващия орган обобщена справка и становище за прекратяване на дисциплинарното производство спрямо служителя.

Настоящият съдебен състав намира, че в хода на дисциплинарното производство е допуснато и друго съществено нарушение на процесуалните правила. По категоричен начин е установено и не се оспорва от ответната страна, че със заповед рег. № 201 от 17.06.2011 г. на началника на БГРК В. при РДГП Р. на служителя е наложено дисциплинарно наказание – порицание за срок от една година. Съдът констатира, че обективните признаци на описаното в заповед рег. № 201 от 17.06.2011 г. деяние и тези, посочени в оспорената в настоящото производство заповед изцяло съвпадат. Констатирано е на 19.05.2011 г. наличието на алкохол в издишания от служителя Г. Е. Г. въздух след извършена проба с А. Дрегер 7410+ с фабр. № 0279. Единствената разлика в описанието на деянията се изразява в това за наличие на алкохол в кръвта – 2,2 промила съгласно резултатите от химическата експертиза, което е отразено в обжалвания административен акт. Деянието съгласно заповед № 201 от 17.06.2011 г. съставлява дисциплинарно нарушение по чл.234, ал. 1, т. 3 от ЗМВР и е съставомерно по чл.227, ал.1, т. 4 от ППЗМВР, но се установява, че дисциплинарното наказание – порицание за срок от една година за посоченото нарушение е наложено след като вече е било образувано дисциплинарно производство срещу служителя с оглед наличието на данни за тежко дисциплинарно нарушение съгласно заповед № 2285 от 07.06.2011 г. на директора на ГД „ГП”. Следователно, при наличието на едни и същи признаци от

обективна страна деянието е квалифицирано с отделна заповед като такова по чл.227, ал. 1 ,т. 4 от ППЗМВР, а от друга страна, като такова по чл.227, ал. 1, т.10 от ЗМВР вр. чл.230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР с оспорената заповед.

Едновременно с това съдът намира, че твърдяното от дисциплинарно-наказващия орган деяние не е доказано да е било осъществено от служителя Г. Е. Г., т.е. налице е материална незаконосъобразност на оспорения административен акт.

От събраните по делото доказателства не се установява по категоричен начин, че служителят Г. е управлявал личния си автомобил на 19.05.2011 г. в посочения в заповедта час след употреба на алкохол. От показанията на св. С. (съпруга на жалбоподателя към 19.05.2011 г.) и на св. Е. И., разпитани в съдебното производство, не се доказва факта жалбоподателят да е управлявал личния си автомобил на описаната в заповедта дата и час. Св. С. поддържа, че тя е управлявала автомобила на 19.05.2011 г. („след това го закарах до пристанището”, „Аз го оставих, като оставих и автомобила и си тръгнах с такси”, „след това ме помоли да прибера колата”, „втория път ,когато се върнат да взема колата, той не беше с мен) и съответно, е оставила Г. на работното му място. Показанията ѝ следва да бъдат кредитирани като последователни и логични, съответстващи на дадените от същата сведения с рег. № 2483 от 20.06.2011 г. (прил. на л. 54 от делото) в хода на дисциплинарното производство. От показанията на другия разпитан св. Е. И. също не се установява факта, че оспорващият е управлявал собствения си автомобил на описаната в заповедта дата и час. Св. И. посочва, че е видял Г. Г. да стои в лекия си автомобил, който бил паркиран („той седеше в него, двигателят не беше включен; „не съм видял Г. да е карал автомобила си”) и да говори по телефона. Самият свидетел твърди, че не е забелязал промяна в състоянието на жалбоподателя („не установих да е бил пиан”, „нямаше нищо по – различно в реакцията и походката му”). Така дадените пред съда показания на св. И. изцяло кореспондират с дадените от него обяснения в хода на дисциплинарното производство (прил. на л. 51 и л. 52 от делото), в които свидетелят също поддържа, че е забелязал Г. Г. „да седи в личния си автомобил и да разговаря по мобилния си телефон” и посочва, че при извършване на смяната полицаи Г. му изглеждал добре и не констатирал промяна в движенията му.

Посоченото в обясненията на ст.пол. Г. В. Г. и гл. пол. Е. И. Е., че на 19.05.2011 г. са видели полицаи Г. Е. Г. със собствения му автомобил да спира пред сградата на Митница Л. не означава, че описаното в оспорената заповед деяние е доказано, че е било осъществено от жалбоподателя. Обясненията на посочените служители са много кратки и в тях липсва отразяване какво точно са видели те, а само се съдържа една и съща констатация за „спирането със собствения му автомобил на полицаи Г. пред Митница Л.”. Техните обяснения не могат да бъдат ценени, тъй като не са достатъчно детайлни и не дават в пълна степен информация за лично видяното от свидетелите на посочената дата, час и място.

Едновременно с това по категоричен начин е установено, че съгласно писмо рег. № 12139 от 20.06.2011 г. на началника на РУП – МВР – Л. няма данни полицаи Г. Е. Г. да е участвал в ПТП на 19.05.2011 г. и да е управлявал МПС след употреба на алкохол – няма съставени АУАН за такива нарушения.

Жалбоподателят е оказал съдействие при извършената проверка за алкохол и вземане на кръвна проба, за което няма спор. Освен това наличието на противоречия в събраните по време на дисциплинарното производство доказателства е отчетено от дисциплинарно-разследващия орган съгласно изготвената обобщена справка рег. № 11041 от 27.06.2011 г. и становище № 11189 от 29.06.2011 г. Независимо от проведеното дисциплинарно производство и установеното от дисциплинарно-разследващия орган, директорът на ГД „Гранична полиция”, в качеството си на дисциплинарно-наказващ орган, се позовава изрично на изготвената от дисциплинарно-разследващия орган обобщена справка и становище, без да излага каквито и да било мотиви, обуславящи крайния извод за наличие на осъществено от полицай Г. Е. Г. тежко дисциплинарно нарушение. Обясненията на служителя Г., дадени на 17.06.2011 г. и на 23.07.2011 г. са приети от дисциплинарно-наказващия орган, но същият не ги е обсъдил и анализирал заедно с всички останали доказателства. Нормата на чл. 229, ал. 4 от ЗМВР задължава дисциплинарно-наказващият орган да събере и оцени всички доказателства, включително и тези, посочени от държавния служител. В писмените си обяснения служителят Г. отрича да е извършил твърдяното дисциплинарно нарушение, но въпреки това дисциплинарно-наказващият орган не е изпълнил задължението си да обсъди всички доказателства, включително и обясненията на наказаното лице. След като дисциплинарно-разследващият орган е констатирал противоречия в доказателствата, събрани в хода на дисциплинарното производство и е направил предложение същото да бъде прекратено, дисциплинарно-наказващият орган е бил длъжен да изложи съображения за обосноваването на заключението, че служителят Г. е извършил твърдяното тежко дисциплинарно нарушение.

На следващо място, следва да се обсъдят посочените като нарушени разпоредби и материалноправното основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя. Посочено е, че на 19.05.2011 г. при отиване на работа полицай Г. Е. Г. е управлявал личния си автомобил Форд Г. след употреба на алкохол, като с деянието си виновно е нарушил т. 7, т. 8 и т. 17 от Етичния кодекс на държавните служители при МВР. В заповедта е отразено, че е уронен престижа на службата, като деянието е тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.224, ал. 2, т. 1 и т. 4 от ЗМВР, съставомерно по чл.227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, за което се налага дисциплинарно наказание „уволнение”.

Съобразно даденото в оспорения административен акт описание на деянието не може да се установи по какъв начин служителят е нарушил описаните законови разпоредби и етични правила, както и какви са доказателствата, с които е установено извършването на деяние, съставляващо тежко дисциплинарно нарушение. За да се приложи нормата на чл.227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР вр. чл.230, ал. 2, т. 4 от ЗМВР, трябва да са налице деяния, несъвместими с етичните правила на поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижа на службата. В процесния случай не е конкретизирано с какви действия жалбоподателят е уронил престижа на службата, след като липсват категорични доказателства, че същият е управлявал личния си автомобил след употреба на алкохол и че не е извършил

ПТП в това състояние. Нарушаването на формата на административния акт с всички изискуеми съгласно чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР реквизити е съществено и засяга правото на защита на наказаното лице, тъй като не е ясно точно за какво нарушение е реализирана дисциплинарната му отговорност. Посочването на текстове от ЗМВР и Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР не може да квалифицира извършено нарушение по чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. Нормата на чл.227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР е бланкетна по своя характер („извършване на друго тежко дисциплинарно нарушение“) и за да се приложи във връзка с чл.230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР изисква точно посочване на действията, според които органът приема, че от страна на конкретния служител е извършено толкова тежко дисциплинарно нарушение, което да обуславя налагането на най-тежкото дисциплинарно наказание – уволнение. Такива обстоятелства не са описани в заповедта. В допълнение следва да се посочи, че за явяването на служителя Г. на работа в нетрезво състояние му е наложено дисциплинарно наказание по чл.227, ал. 1, т. 4 от ППЗМВР. Следователно, при налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“ по смисъла на чл.227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР в заповедта следва да бъдат посочени такива фактически основания, от които да може да се направи категоричния извод, че извършеното дисциплинарно нарушение е тежко. Тези изисквания в случая не са спазени.

По така изложените съображения съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон, които обуславят извода за нейната незаконосъобразност.

С оглед изхода на спора на основание чл.143, ал. 1 от АПК, ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата в размер на 20 (двадесет) лева, представляваща направени по делото разноски – внесен депозит за призоваване на свидетел. По делото няма доказателства за уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение, поради което такова не следва да бъде присъждано.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Г. Е. Г. заповед № 3319 от 22.08.2011 г. на директора на Главна дирекция „Гранична полиция“.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“ да заплати на Г. Е. Г. ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 20 (двадесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: